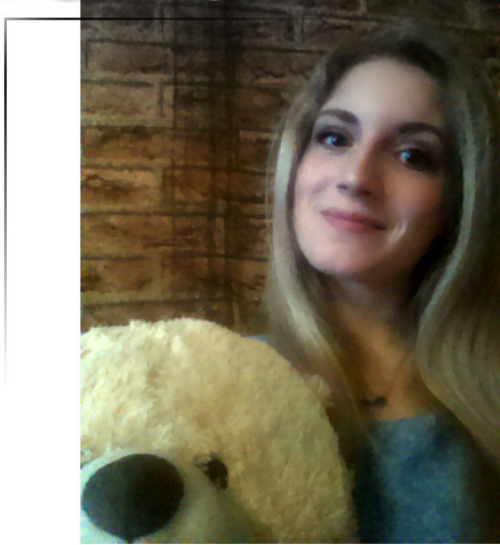

SOLUTIONS

Mar./apr. nr. (2015)

REDAKTORA SLEJA

otāc "mā suns
saldēti

Hola!:)

Sveiciens visiem šajā romantiskajā tauriņu un tulpīšu laikā, kurš mūsu divpadsmitajiem atnesis satraukuma pilno eksāmenu laiku! Kamēr mēs bijām brīvlaikā, viņi cītīgi pildīja jau pirmos pārbaudījumus- angļu vai krievu valodas valsts eksāmenu. Kādu dienu arī mēs būsim viņu vietā, tāpēc turēsim visi par viņiem īkšķus un cerēsim uz labiem rezultātiem! Šis numurs veltīts Jums, mūsu mīļie divpadsmitie! Lai Jums veicas! Mans novēlējums šopavasari visiem lasītājiem- esiet dzīvespriecīgi, uzturieties svaigā gaisā un smaidiet pretim pavasara siltajai saulītei.. Unn kā jau parasti- sekojiet, tvītojiet un aktīvie iesaistieties mūsu avīzes konkursos! (sun)

otāc "mā suns
saldēti

/Evita Melluma/

LIELDIENAS

Es dāvinu Tev pirmās viz-
bulītes,
Lai pavasari spētu sirdī jaust,
Lai visi rīti, arī miglā tītie,
Ar gaismu dvēselē un sirdī
aust,
Lai pabo prieks kā bērziem
sulas,
kas zaļošanas prieku dod.
Un arī Tev
Šais zilos ziedos savs
ziedēšanas
spēks ir jāatrod,

No vizbulītēm, pūpoliem un
zālēm
No bērzu pumpuriem šis laiks,
Ko Lieldienas mums atnes
plaukstās,
Mūs aicinot gan priecāties, gan
mīlēt,
Liek pašiem mīlestību paust.

/Solution komanda./

ŠAJĀ NUMURĀ

12.klase dodas uz eksāmenu

2. lpp

Skolotāji par 12.klasi

3. lpp

Emi-lmi grācija

4. lpp- 5. lpp

Skolēni uz skolu 2015

6. lpp

Absolvents

7. lpp

Fakti, Joki, Komiksi

8. lpp

12. KLASE DODAS UZ EKSĀMENU

Aprunājos ar jauniešiem pirms eksāmena, lūdzot atbildēt uz dažiem gudriem un ne tik gudriem jautājumiem.

Pirmā man ceļā gadījās BAIBA.

Ja angļu valodas skolotāja, klausoties tavu runu, pēkšņi sāktu smieties skaļā balsī, ko tu padomātu?
Es noteikti būtu ļoti apmulsusi un domātu, ko darīt tālāk, jo situācija būtu izvērtusies ļoti neveikla. Pat pieļauju iespēju, ka smietos līdz!

**Pabeidz teikumus-
Es tik ļoti gribētu....**

būt brīvdienās, kādā valstī, kur ir patīkami silti. hmm
Taizemē!?

Es tik ļoti nožēloju....

ka neklausīju skolotāju un negāju uz runāšanu jau septembrī. Klausiet noderīgus padomus!

Man visvairāk....

noteikti negribētos nokavēt eksāmenu kāda neveikla iemesla dēļ, piemēram, no rīta pucējoties, saplēst zeķubiksēs. Hmm, cik tipiski man, tāpēc jau iepriekšējā vakarā sagatavošos ar diviem pāriem! Bet vispār, domāju, ka man visvairāk pietrūks mani klasesbiedri, apzinoties to, ka vidusskolas beigas tuvojas ļoti ātri!

Kad es būšu nolikusi šo eksāmenu...

pavisam noteikti jūtišos ļoti atviegloti, kaut vai tikai tāpēc, ka viens eksāmens no obligātajiem būs nolikts, bet vēl man arī šis eksāmens ļoti biedē, tāpēc, kad beigsies šis eksāmens, es gribēšu uzcept siera kūciņu, izdzert gardu kafiju un atpūsties!

Kas tad tas? ELVIS(izskatās diezgan nerunīgs...)

**Pabeidz teikumus-
Šis eksāmens.....**

Ir nepiespiedu piespiedu kārtā!

Es uzskatu, ka.....

Ar katru dienu kļūstam gudrāki!

Man liekas, ka mani klasesbiedri.....

Ir īpaši!

Angļu valodas skolotāja.....

Rūpējas, lai Valteram ir silti!

ELĪNA (arī tāda nopietna).

Pabeidz teikumus..

Es tik ļoti gribētu....

pilnu klēpi rudzu puķēm.

Es tik ļoti nožēloju....

ka neēju gulēt laicīgi tieši tad, kad tas ir visvairāk nepieciešams.

Man visvairāk....

vajag jaunas kleitas.

KRISTIĀNA.

Ja uz eksāmenu varētu paņemt līdz 1 lietu(vienalga kādu), ko tu izvēlētos?

Tas noteikti būtu telefons.

Kas ir tas, par ko esi droša pirms eksāmena?

Tā kā nespēju paredzēt nākotni vai eksāmena uzdevumus, nevaru būt 100% droša.

Par kādu tēmu tu gribētu runāt eksāmenā? Par ko jūties īpaši pārliecināta?

Runātajam vienmēr ir jābūt pārliecinātam, tad klausītājs nejutīs atšķirību, bet viennozīmīgi gribētos runāt par tēmām, kuras labāk pārzinu, piemēram, sports.

DĀVIS.(filozofs).

Par kādu tēmu tu gribētu runāt eksāmenā? Par ko jūties īpaši pārliecināts?

Praktiski varu runāt par pilnīgi visu, tik neliela slinkuma dēļ negribētu par personu īpašībām. Ceru, ka eksāmenā izdosies izvilkt biļeti, kur būs kāds jautājums saistīts ar vēsturi vai ģeogrāfiju, kas diezgan labi padodas.

Ja eksāmenā varētu izvēlēties 1 sola biedru, ar ko tu sēdētu kopā?

Nu jautājums diezgan grūts. Varētu sēdēt kopā ar visiem, jo katram ir savas dotības, tas viss ir atkarīgs no tā, kāda būs galvenā eksāmena tēma. Bet ja konkrētāk, tad ar angļu valodas skolotāju, jo noteikti zinās visas atbildes.

Ja angļu valodas skolotāja, klausoties tavu runu, pēkšņi sāktu smieties skaļā balsī, ko tu padomātu?

Esmu maz mācījies un sāku runāt krieviski (kaut arī to nemāku) un neesmu pamanījis.

VALTERS.(tiešs un konkrēts)

Uz kādu rezultātu angļu valodas eksāmenā tu klusībā ceri?

Uz 50%

Ja uz eksāmenu varētu paņemt līdz 1 lietu(vienalga kādu), ko tu izvēlētos?

Angļu valodas likumu kladi!

Kas ir tas, par ko esi drošs pirms eksāmena?

Ka Dievs man palīdzēs un kad man viss izdosies!

PAULA.

Ja šodien pienāktu ziņa, ka angļu valodas eksāmens tiek pārcelts uz 12. jūniju, kāda būtu tava reakcija?

Pirmkārt, sāktu uztraukties, kas notiks ar izlaidumu.

Otrkārt, būtu vilusies, jo labāk, lai viss ātrāk paiet, un ir miers.

Ja IZM izdotu rīkojumu visiem obligāti kārtot eksāmenu krievu valodā. Ko tu iesāktu?

. Noteikti kristu panikā, jo krievu valoda nemaz, pat ne drusciņ nav mana stiprā puse. Visticamāk vienkārši neaizietu uz eksāmenu, lai neiedzītu sevi kompleksos par nezināšanu.

Ja varētu laika ratu pagriezt par 1 gadu atpakaļ, ko tu darītu savādāk?

Iespējams, vairāk lasītu grāmatas angļu valodā, kā arī, skatoties filmas, vairāk uzmanību pievērstu tekstam, lai apgūtu jaunas frāzes un vārdus.

/ Zaiga Strelēviča./

SKOLOTĀJI PAR 12. KLASĪ

Pirms angļu valodas eksāmena man izdevās parunāt ar dažiem skolotājiem. Lūdzu, lai mazliet noraksturo 12. klasi un nomierina pirms šīm briesmām...

Zentiņa (tā mēs mīļi saucam mūsu jauko grāmatu fonda glabātāju) zināja teikt, ka 12-tos kā grāmatu ņēmējus pazīst jau ļoti sen. Kā kulturoloģijas „speciālistus” sāka apzināt 11. klasē. Daži, kas jau zina, kas dzīvē būs vajadzīgs, attiecīgi iegulda savu darbu. Reizēm “mākslinieciski” kaut kur lidinās (es nojaušu, par kurām personībām iet runa). Jaunieši ir atšķirīgi: daži skajāki, citi nemanāmāki. Piemēram, Dāvis un Kristaps cenšas tikt cauri ar erudīciju. Citi nopietni “rušina” - Telma, Kristiāna. Zentiņa, jautāta par angļu valodas eksāmenu, savā kolosālajā humora garā (ceru, ka esat to pamanījuši) atbild: kopīgi ar 12-tajiem ļoti labi novadīsim, veiksies gan viņiem, gan man. Bet ja nopietni-vajadzīga prakse, prakse un vēlreiz prakse. Ja tiek pāri robežai, viss ir kārtībā. Minēšu, ka Zentiņa ir ārkārtīgi centīga, rūpīga, kas attiecas uz angļu valodu. Varat man ticēt!

Skolotāja Gunta saka, ka gribētu nopietnāku attieksmi no 12.kl. puses. saprašānu, ka skola drīz beidzas. Skolotājas stundās bieži notiek smiešanās. Par ko? Gunta pati nezina. Matemātikas stundās ir izveidojusies tradīcija, ka pirmais, ko izsauc pie tāfeles, ir Kristaps, jo citi jau nemaz neejot. Gribot plāpāt, ne strādāt. Labs kolektīvs, kuru vairāk vajadzētu vērst uz pozitīvo-tas būtu jāparāda. Kas attiecas uz angļu valodas eksāmenu, skolotāja pamāca-neiestāstiet, ka nevarat.

Mārīte Gūtmane- skolotāja, kuru jaunieši itin bieži min kā stingru, ļoti zinošu pedagogu, cilvēku, kas viņiem ļoti daudz nozīmē. Sākām kopā mācīties 2006. gadā. Atceros, ka 5. klasē biju pārsteigta par lielo skaitu. Liekas, ka viņi bija pat 25. Vairāk. Pirmajā pusgadā bijām lielā nesaprašānā, kas jādara latviešu valodas stundās, „taustījāmies”, lai tiktu skaidrībā. Īsti negribēja mani pieņemt, it īpaši tad, kad vajadzēja stundās runāt visu priekšā, kad vajadzēja domāt, atbildēt uz jautājumiem, ne tikai atstāstīt izlasīto un dzirdēto. Kad pagurām, tad dziedājām un dejojām. Atceros, ka sākumā bija šoka stāvoklis, kad vajadzēja kādam nākt klases priekšā un kopā ar mani dejojot, un tas viss notika stundas laikā. Liels drosminieks bija Dāvis, kas visus iedvesmoja, un viss notika. Pārējie aplaudēja un bija sajūsmā. Troksnis bija liels, pat haoss, bet tā mēs sākām saprasties arvien labāk. Dziedāšanā neviens nevarēja pārspēt Elvi un Baibu. Un kā mums skanēja PAR ZAĻU PAT VĒL ZAĻĀKS IR MŪSU SKOLAS LAIKS. Prātā palicis Valters. Ļoti apzinīgs, precīzs savos izteikumos, interesanti, dzīji domraksti. Tik ļoti gribas par katru kaut ko pateikt, bet laiks ir daudz ko no atmiņas izdzēsis. Novēlu visiem izturību visos, bet īpaši- dzimtās valodas eksāmenā. Kāpēc? Atbildi jūs jau zināt.

Nu ko te vairs piebilst? Skolotāji vēl jums to labāko, es pievienojos.

EKSĀMENS PABEIDZĀS!!! Paldies visiem, kas mūs (arī mani) atbalstīja. Atzišos, ka pārdzīvoju par jums ļoti, ļoti, ļoti.....

/ Zaiga Strelēviča./

Kiprā

Agnese

Latvijā pavasari gaidām jau sen. To silto, saulaino laiku. Šoreiz emi/imi grācības sadaļā iepazīstināsim ar mūsu skolas absolventi Agnesi Ķudu, kura saulaino laiku izbauda ik dienu.

„Jau septiņus gadus dzīvoju Kiprā, Pervolijā - nelielā pilsētā, kura atrodas 10 minūšu braucienā no Larnakas, kas ir viena no Kipras lielākajām pilsētām. Ierados šeit pirms septiņiem gadiem uz vasaras sezonu, lai strādātu par viesmīli tavernā (taverna šeit ir kaut kas līdzīgs restorāniem, tikai ar ne tik izsmalcinātu vidi, galda piederumiem utt.). Godīgi sakot, nevienu nepazinu, šo vietu sarunāja mana tante ar kādas meitenes radnieci. Šī meitene Kiprā jau strādāja pāris gadus un nu meklēja sev palīgus. Tā kā vasarai nekas nebija iepļānots, mazliet apdomājos un aizlidoju uz Kipru, nevienu nezinot. Biju mazliet nobijusies, jo kā nekā braucu uz citu valsti, ne paziņas, ne draugu, ne liekas naudas kabatā. Ja nu kaut kas notiek? Lai nu kā, atlidoju veiksmīgi. Mani sagaidīja cilvēki un aizveda uz tavernu. Lielākais satraukums varēja pierimties. Lai gan vēl jau palika satraukums par to, ka jāstrādā par viesmīli (ko nekad nebiju darījusi savā mūžā) un jārunā angļiski, ko biju tā kā mazliet piemirsusi, ņemot vērā faktu, ka pēdējā reize, kad lietoju angļu valodu, bija augstskolā aptuveni 3 gadus pirms aizlidošanas uz Kipru.

Iesākums bija grūts, valoda raustījās, satraukums par nezināmiem cilvēkiem, it sevišķi par vietējiem (ļoti skaļi pēc dabas, kad runā divi cilvēki savā starpā, liekas, ka tūlīt sāks kauties - rokas iet pa gaisu, runā paceltās balsīs) un vēl jāapgūst darba pamatzināšanas. Traki! Bet ar laiku, ja ir vēlme iemācīties kaut ko jaunu - iepatiksies arī darbs ko dari. Vēlme iemācīties bija, darbs iepatikās, tad nu nostrādāju vasaras sezonu un aizlidoju atpakaļ uz mājām, lai pabeigtu augstskolu. Darba devēji ieminējās pirms manas aizbraukšanas: "Mēs uzzvanīsim Tev, ja vajadzēs palīgus atkal." Nodomāju pie sevis, ka jauki ko tādu dzirdēt, bet gan jau līdz tam laikam, kad tur ievajadzēsies palīgus, man jau būs darbs Latvijā.

Tad nu pabeidzu augstskolu un uzsāku darba meklējumus, bet bez panākumiem. Mēneša laikā nekas netika atrasts un sāku domāt, ka tā nevar, jo kredīti "sēž kaklā". Pēc pusotra mēneša darba meklējumiem, man piezvanīja no Kipras un teica, ka viņi gaida mani atpakaļ, ja vien man ir vēlšanās. Protams, nedomājot daudz, atbildēju, ka drīz būšu (tik ātri piekritu tādēļ, ka bija jānomaksā kredīti, un nav neviens cits, kas to varētu izdarīt manā vietā). Tad nu atlidoju atpakaļ un vēl joprojām esmu te.

Sākumā visgrūtāk bija pierast pie kultūras, ēdieniem, lielās cilvēku dažādības katru dienu (domāju tūristus). Tik daudz dažādu iespaidu vienlaikus! Runājot par ēdieniem - pārāk trekni. No sākuma nekas negaršoja, ļoti pietrūka mājās gatavotie ēdieni, tantes ceptās kūkas un saldie. Bet no otras puses, domāju - esmu citā valstī un ir taču jānogaršo viņu ēdieni, lai varu citiem pateikt savus iespaidus. Tad nu pamazām, pamazām gāju uz to, līdz iegaršojās vietējo ēdieni (varbūt ne visi). Vēl grūti bija pierast pie baznīcas zvanu skaņām, kas atskanēja gandrīz katru dienu, it sevišķi no rītiem plkst. 5:00. Šeit cilvēki ir ļoti ticīgi. Īpaši liels notikums ir Lieldienas. Mums Latvijā tās vairāk asociējas ar tādiem klusiem svētkiem, aiziešanu uz baznīcu, pasēdēšņu ģimenes lokā. Šeit tie ir visskaļākie svētki. Baznīcām ir savi rituāli, kurus veic, izejot ielās. Pēc tam visu nakti, pārsvarā jaunieši, mētā apkārt mazus spridzeklītšus, kas veido neievērojamu troksni, tā atzīmējot Kristus augšāmcēlšanos. Pirmo reizi tas ir kaut kas prātam neapmierami un neiedomājami, bet ir jāredz savām acīm, lai saprastu, par ko iet runa.

Par savām mājām tagad var teikt, ka uzskatu Kipru. Šeit dzīvoju jau 7 gadus - esmu iemīļējusi vidi, kurā atrodos, darbu, ko daru, apkārtējos cilvēkus, draugus, sauli un ziemu, kura šeit ir daudz patīkamāka nekā Latvijā. Es kā vietējā jau mēdzu teikt, ka ir auksts, kad laukā ir +10 grādi ziemā. Kaut arī dzīvoju šeit, manas dzimtās mājas vienmēr būs un ir Priekulē. Vienmēr ir patīkami atgriezties savās dzimtajās mājās - vidē, kurā tu esi izaugusi. Mazliet ieslīgt atmiņās, apciemot savus tuvos un mīļos. Tas ir tas, kas pietrūkst – ģimene un "vecie, labie" draugi. Mēs gan vairs netiekamies bieži, bet, kad tiekamies, liekas, ka nekas nav mainījies un varam izrunāties no sirds, kā tas bijis pirms tam. Dažreiz pietrūkst kāda laba latviešu balle, kurā varētu no sirds izdejoties. Ir jauki atbraukt uz Latviju brīvdienās, bet, lai cik jocīgi tas būtu, nevarētu teikt, ka man pietrūkst Latvija. Atbraucot brīvdienās uz 10 dienām, pirmās 3, 4 dienas aiziet nemanot, bet pēc tam sāk palikt garlaicīgi un sāk pietrūkt Pervolija – tai raksturīgās steidzīgās, interesantās dienas. Nekad nevari zināt kādus cilvēkus satiksi un kādiem pārbaudījumiem būs jāiziet cauri katru dienu. Šajā darbā un vietā nekad nekas nav paredzams, un tā ir viena lieta, kas mani tik ļoti tajā piesaista. Un tad vēl draugi, kuri ir iegūti no tik daudzām valstīm. Par viņiem es esmu ļoti pateicīga.

Labākās skolas atmiņas bija vidusskolā, kad kļūvām tuvāki draugi ar klasesbiedriem. Bija grūti šķirties no viņiem. Atceros sk. Vilertu ar saviem jociņiem. Vienmēr centās mums ieskaidrot, ka no gaisa krīt medus, nevis lietus. Ar viņu varējām arī sarunāt, lai mūs palaiž ātrāk no stundas, lai nokļūtu pirmie ēdamzālē. Sk. Pīlāgere - gandrīz vienmēr varējām parunāt kā ar draudzeni. Sk. Gūtmane - visstingrākā skolotāja, bet laikam jau jāsaka, ka tomēr vismīļākā! Protams, nevar jau izpalikt bez festivāla atmiņām un skolas pasākumiem. Kad ej skolā, tad gaidi, kad tas viss beigsies, un, kad tas viss ir beidzies, tad tā vien gribas atgriezties atpakaļ. Tikai tad tu saproti, cik ļoti tas viss tev pietrūkst.

Runājot par mācībām, varu teikt - ir jāmācās, jāmācās un vēl reiz jāmācās! Kaut kur jau dzirdēts, vai ne? Nekas jau nemainās - mācījies vidusskolā, augstskolā mācīsies divreiz vairāk. Tagad atceroties, gribētos, lai vidusskolā skolotāji būtu stingrāki un "ņemtu vairāk pie dziesmas". Tas palīdzētu vairāk norūdināties pret augstskolas pasniedzējiem. Pat es augstskolā pie dažiem pasniedzējiem gāju ar bailēm, jo nekad nevarēja zināt, ko Tev uzprasīs, vai būs kontroldarbs utt., tā rezultātā Tev bija jābūt gatavam uz jebkuru nodarbību par konkrētiem tematiem. Ar laiku, kad pierod pie tā, viss liekas vienkārši.

Skolotājiem novēlu būt mazliet stingrākiem. Pārsteidziet savus skolēnus vairāk ar kādiem maziem darbiņiem viņiem nezinot! Redzēsiet, viņi gatavosies vairāk Jūsu stundām, jo nezinās, kad un ko var sagaidīt. Man tas noteikti dotu lielāku stimulu gatavoties mācībām.

Skolēniem novēlu izrādīt vairāk cieņu pret skolotājiem! Redzēsiet cik ļoti viņi Jums pietrūks, kad vairs neredzēsiet katru dienu. Cik ļoti gribēsies Jums atgriezties skolas solā un pagremdēties atmiņās. Novēlu Jums izbaudīt katru mirkli, ko sniedz Jums kopā būšana ar saviem klasesbiedriem un skolotājiem! Respektējiet un izpalīdziet viens otram, kad tas ir nepieciešams! Novēlu Jums vēlmi apgūt visu jauno ne tikai skolas laikā, bet arī ārpus tās. "Ķeriet" visu jauno, ko dzīve Jums sniedz, jo nekad nekas nevar būt par daudz! Baudiet dzīvi!

/ Paula Bartaševiča./

Mēs, vidusskolas jaunieši, tie, kas no desmitās, vienpadsmitās un divpadsmitās, 27.02. devāmies nelielā izbraucienā, maršrutā Priekule- Rīga-Priekule. Šis izbrauciens bija maza mācību ekskursija, kuras laikā apmeklējām izstādi "Skola 2015" un ieguvām lietderīgu informāciju par tālāko izglītību gan Latvijā, gan ārpus tās robežām.

Līdz nokļuvām šajā izstādē, nācās mazliet papulēties, lai izcīnītu savu vietu autobusā, jo zināms, ka vietu skaits bija ierobežots, bet tā kā Priekules vidusskola audzina īstus cīnītājus, tad viens par otru rūpējoties, izcīnījām lielo, zaļo "rūķa" autobusu, par ko paldies skolas vadībai!! It kā parasta diena, parasta ekskursija, bet laika gaitā viss izvērtās visai neparasti. Savu ceļu iesākām no "Gaismas", pie kuras Rūķu šoferis Jānis mūs sagaidīja ar atvērtām durvīm (nu vai arī nesagaidīja.. īsti jau vairs neatceros. Bet fakts, ka durvis nebija jāatver pašam, ir patiesi, hihi). Viss normāli, kārtējā plēšanās un raušanās uz aizmugurējām rindām, lai iekārtotos pēc iespējas ātrāk un ērtāk.

Pirmā pietura- Saldus. Kādam tā asociējas ar vietu, kurā pēc tālā brauciena iespējams nokļūt septiņtājās debesīs, proti, tualetē, bet kādam kārtējais karstais suns un kafijas krūze.

Otrā pietura- Pienava. Jautāsi- kāpēc Pienava? Tāpēc, ka mūsu lielajam, zaļajam mersim notika kaut kas mistisks. Kaut kas nokrita, noplīsa, pamuka, aizlidoja. Braucām, braucām un te pēkšņi čušššš. Visiem acis lielas!!! AUTOBUSS SAPLĪSA!!! Šoferis mums lika klausīties, kur un kas grab. Ieraudzījām autobusa organismu no iekšpuses. Visvisādas dažādākā izmēra trubas un putekļi. Nobraucām ceļa nomalē, skolotājas G.Kuzmina un A.Rukute sazvanīja skolas vadību, lai paziņotu, ka mūsu autobuss pusceļā ir saplīsis un ir riskanti doties tālāk. Direktore, laiku lieki netērēdama, sameklēja citu autobusu un izsūtīja to ceļā pie mums. Aptuveni 20 minūtes pastāvējuši ceļa nomalē, izlēmām (pareizāk sakot, šoferis izlēma) doties atpakaļ uz Priekules pusi, jo saplīsušais autobuss šā vai tā pēc tam jānogādā mājās. Mēs jau gan teicām, ka nav vērts braukt mājās, gan jau līdz Rīgai tiksīm, bet neviens mūs neklausīja. 30 minūtes braukuši uz māju pusi, šoferis tomēr nolēma doties atpakaļ uz Rīgu. Autobuss apgriezās braukšanai pretējā virzienā un aidā! Esam jau atkal ceļā uz Rīgu! Mēs taču teicām, ka nevajag braukt mājās!!! (Savu reizi muļķība nemaz nav tik muļķīga)

Trešā pietura- Ķīpsala (ķīpošā sala, haha). Esam klāaat!! Nopirkuši biļetes, samaksājuši par izstādi un sadalījušies pa pāriem vai nepāriem, katrs devāmies uz savu pusi. Uz mums interesējošām skolām, lai noskaidrotu par tām nedaudz vairāk. Izstāde bija ļoti lietderīga. Vilšanās, prieks un cerības. Tik daudz skolu vienuviet. Tik daudz konkursu. Tik daudz iespēju. Tik daudz gudru un pieredzējušu cilvēku. Arī iespēja apmeklēt grāmatu izstādi, kurā varēja iegādāties dažāda tipa grāmatas par lētāku samaksu.. pat uz svaru!!

Pēdējā pietura- "Spice". Šoppiiiiiiiiings un pusdienas.

No savas pieredzes varu teikt, ka šī izstāde man bija ļoti noderīga. Pat sāku bēdāties, ka nebija iespējas tajā nokļūt jau gadu iepriekš. Arī es piedzīvoju savu pirmo vilšanos par iecerēto skolu, kas pēc tam izvērtās lielā priekā, jo kā izrādās, Latvijā ir tik daudz iespēju ar manis interesējošu profesiju, ka Liepājas vietā nu jau sāku apsvērt domu par mācībām Rīgā. Izstāde "Skola" uzrunā katru studēt gribošu jaunietai par veiksmīgāko profesijas izvēli. Tā ir vieta, kurā iegūt precīzu informāciju par studijām, stipendijām, kopmītnēm utt. Vieta, kurā, iespējams, atradīsi savu nākotni. Iesaku skolas vadībai šo mācību ekskursiju organizēt arī turpmākos gadus, piesaistot vairāk un vairāk jauniešus, ne tikai tos, kas mācās vidusskolā, jo tās ir tādas kā atklāsmes stundas, kurās Tu beidzot saproti, ka svarīgākais ir eksāmenu rezultāts un vidējā atzīme, pēc kuras izšķiras Tava nākamā studiju vieta. Līdz šim arī es to neaptvēru, likās- ko tās skolotājas visu laiku runā par atzīmēm un eksāmeniem, bet, kad aizbraucu, tad sapratu, ka nu jau ir nedaudz par daudz par vēlu, lai uzlabotu savas sekmes pirmajā semestrī...

Tagad tas šķiet smieklīgi, bet tiešām- mācieties, bērni, mācieties!! Varu jau iedomāties kā pēc gada stāvu skolotājas Rukutes klasē un stāstu Jums par to, cik svarīgi ir mācīties!

/ Elīna Bačuka./

„Viena pagale nedeg” jeb koris jūk ārā- kurš pie tā vainīgs?

Kā jau virsrakstā esam sapratuši- „viena pagale nedeg.” Arī šajā situācijā. Pie tā, ka koris nav kā agrāk, bet bieži tuvojas pilnīgai izjukšanai, nav vainīgi tikai bērni vai tikai skolotājas- par to jāatbild gan vienai, gan otrai pusei.

Tad nu avīzes komanda radīja īsu viedokļu apkopojumu, uzklusot gan skolēnu, gan skolotāju viedokļus par skolā notiekošo saistība ar kori.

Kādēļ koris gandrīz pajuka?

Lielākā daļa aptaujāto atzīst, ka iemesls tam ir attieksme, kas ir mainījusies gan no skolotāju, gan pašu koristu puses. Bērniem trūkst apņemšanās, viņi reizēm jūtas piespiesti, jo mūsu direktore un kora vadītāja abas ir ļoti uzstājīgas, taču jāatzīst- mērķtiecīgas un neatlaidīgas, kas, protams, ir labi, taču „piespiest nevienam nevar”- tā mēs krastā netiksim.

Kā iemeslu tam, ka daļa no mums nevēlas kori apmeklēt, ir laika trūkums. Diennaktī joprojām ir tikai 24 stundas un tās gribas pavadīt pēc iespējas lietderīgāk. Mūsu skolā tiek uzdots jau pietiekami daudz mājasdarbu, kas atņem brīvo laiku- arī koris, lai gan tikai reizi nedēļā, tomēr laiku aizņem.. Bērni prot labi izvērtēt savas privilēģijas, domā par to, kas būs vairāk nepieciešams nākotnē, domā par tālāko izglītību.

Kādam tad ir jābūt kora kolektīvam un kādam- vadītājam?

Kolektīvam jābūt saliedētākam- vienam otru jāatbalsta un jāuzmundrina doties. Būtu noderīgi pat jau no gada sākuma saprast- kuri tiešām vēlas nākt, un kuri nē, tā teikt- „vākt kvalitātei, nevis kvantitātei”. Jā- problēma tiešām IR tāda, ka mūsu ir pārāk maz, taču ar to ir jārēķinās- „varbūt jāuzrīko skaists ansambelis” nākamgad. :D

Ar tādu kolektīvu, kāds tas ir tagad.. Ir apnīkoši atnākt uz nodarbību, kurā vienmēr kāds no koristiem ir negatīvi noskaņots un ar savu „nurdēšanu” kavē nodarbību. Tas neatvieglo darbu arī vadītājam. Taču, lai kori valdītu kārtība un pozitīvāka gaisotne- tur jābūt īpašam talantam no skolotāju puses iemantot sevī gan stingrību un „nejaut kāpt sev uz galvas”, gan prast „piesist nedaudz humoru un dzīvesprieku tam visam”..

Daži uzskata arī, ka skolotājiem jābūt iecietīgākiem. Daļa teic, ka vajadzīga lielāka stingrība, kā arī noteikts, sakārtots mācību režīms, individuāla pieeja, strādājot pa balsīm, pa grupām- citādi tas viss skan ļoti, ļoti neprofesionāli.

Mūsu skolas privilēģija ir koris?

Atbilde pavisam vienkārša- dziedāt mums patīk, taču..- Ja nodarbības ritēs tieši tik nepatīkamā gaisotnē, kā tas ir pēdējā laikā, diez vai ..

Vai visu vēl var glābt?

Nav jau nekas tik neglābjami un traki- nākamgad jāsāk ar nedaudz savādāku pieeju un būs labi. „Mēs, bērni, neesam nemaz tik nepierunājami”..nedaudz paslinki- taču, cik aptaujāts- dziedāt patīk visiem.. Arī vadītājas nemaz nav sliktas.. **Cenzēts**

Cenzēts

Lai šādas situācijas neatgadītos nākamgad, viennozīmīgi visi kā viens saka- ir jāiemācās respekts, ir jārespektē vienam otru! Gan skolotājiem, gan vienaudžiem.”

Nobeigumā skaists citāts no kāda aptaujātā par to cik liela loma ir katram no mums- gan koristiem , gan kora vadītājiem.

„Koristi ir kā koka zari, kuru pumpuriņi plaukst uz zied, bet kora vadītājs, kā sakne, kas stumbram un zariem sniedz svarīgākās barības vielas un uztur to pie dzīvības.”

Lai mums izdodas!

Elvis Edgars Saulīts

Džordžs Vašingtons savā dārzā audzēja marihuānu.

1811. gada 16. decembrī dēļ lielas zemestrīces Misisipi upe mainīja tecēšanas virzienu.

18. gs. Anglijā varēja apdrošināties pret nokļūšanu ellē Lielbritānijas princis Čārlzs kolekcionē tualetes sēdēkļus.

50% cilvēku pirmdienās nokavē savu darbu

Garākā Monopola spēle vēsturē ilga 70 dienas.

JOKI 😄

Kāds zina?
Kāds kāts?!

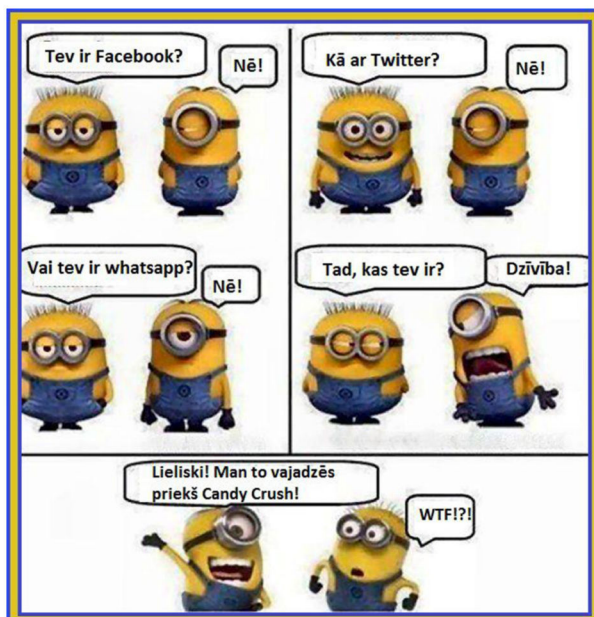
Ja negribi, lai mute smird pēc sīpoliem, apēd ķiploku!

Kurš mēnesis?
Ceturtais.
Nemaz nevar manīt!

Avīzes redakcija
Redektors

- Evita Melluma
- Datorgrafika
- Dāvis Leimanis
- Korospondenti
- Paula Bartašēvica
- Elīna Bačuka
- Kristaps Sudints
- Telma Bergmane
- Markus Dzintars
- Fotogrāfs
- Dans Rozentāls
- Avīzes konsultants
- Zaiga Strelēviča

Ja ir kāds komentārs, jautājums vai idejas avīzes uzlabošanai, tad iesūtiet tās skolas avīzes e-pastā solutionspva@gmail.com vai tweekojiet uz [@SolutionsPVA](https://twitter.com/SolutionsPVA)